

Preguntes al postulador de la causa, Mons. José Luis Gutiérrez Gómez

El postulador explica:

"l'exemple d'una jove atractiva, alegre, corrent, que se santifica en les seves tasques ordinàries, «normals», serà un imant que atraurà a moltes altres persones -especialment entre els joves- a prendre seriosament la fe i, per això, a trobar la felicitat".

26/04/2016

1. Com descriuria en poques paraules a la Montse Grases?

Quan l'Església declara que una persona ha viscut les virtuts cristianes de manera heroica, indubtablement assenyala els trets més importants de la seva personalitat. Per tant, el primer que he de dir és que la Montse va viure en grau summe la fe, l'esperança i la caritat, així com les virtuts cardinals i morals. Era molt piadosa i va buscar a Déu amb totes les seves forces, en perfecta adherència al context ordinari de la seva existència quotidiana.

Montse va ser una noia com les altres, molt humana, que va saber sobrenaturalitzar les circumstàncies més corrents: les relacions familiars i

d'amistat pròpies d'una adolescent, la feina, la diversió, etc. Totes les persones que la van conèixer, han coincidit a assenyalar que era una dona de tracte dolç –però decidit- i, per això, molt atractiva. D'aquí que moltes noies de la seva edat volguessin gaudir de la seva amistat, que ella va prodigar generosament. Quan va conèixer l'Opus Dei, Montse va aprofitar aquests dons naturals per apropar més a Déu a aquestes dones d'una manera molt natural, sense escarafalls o coses estranyes, sinó parlant de tu a tu amb les seves amigues.

Va ser una noia profundament feliç i, per això, contagiava alegria en totes les circumstàncies que va travessar, inclosa la malaltia i la mort.

2. Què suposa que la Montse sigui venerable?

Els sants canonitzats, amb el seu exemple i la seva intercessió davant

Déu, ens ajuden als altres cristians a recórrer el camí de la vida. L'Església afirma que l'ajuda que ens ofereixen és un gran servei: podem i hem de demanar-los que intercedeixin per nosaltres i per tot el món.

Al declarar-la venerable, l'Església indica que la Montse és un exemple que pot ser proposat a la devoció i la imitació dels fidels catòlics; i també ens anima a acudir a la seva intercessió per obtenir favors del cel.

3. ¿Destacaria alguna de les virtuts que la Montse va lluitar per viure heroicament?

Ens ha ensenyat que seguir de prop el Crist no vol dir emprendre coses cada vegada més difícils o extraordinàries, sinó realitzar les ocupacions diàries per amor i amb amor, transformant-les en ocasió de servir Déu i als altres. Montse va encarnar l'esperit que Déu va confiar

a sant Josepmaria, fundador de l'Opus Dei.

La seva vida demostra també que no cal esperar a ser «grans» per assolir fites altes, i que la joventut no és un període transitori de la vida, sinó tot el contrari: és el moment en el que un pot donar-se a Déu, estimant-lo amb tot el cor, per il·luminar el món amb la llum de Crist.

Sant Josepmaria recordava als fidels més joves de l'Opus Dei que «els anys no donen ni la saviesa ni la santedat. En canvi, l'Esperit Sant posa en boca dels joves aquestes paraules: "*Super senes intellexi, quia mandata tua quaesivi*" (Sal 119, 100), tinc més saviesa que els vells, més santedat que els vells, perquè he procurat seguir els preceptes del Senyor. No espereu a la vellesa per a ser sants: seria una gran equivocació». Aquest missatge va ser rebut per la Montse en plenitud i penso que mourà molts

joves a no deixar per a més endavant les decisions que transformen la pròpia existència i li donen un sentit diví: decisions d'una major solidaritat, d'obertura a Déu i als altres.

4. ¿I hi ha, efectivament, devoció a la Montse per part dels joves?

Sí, li resen molts. Arriben notícies de centenars de favors atribuïts a la seva intercessió. També van a resar davant la seva tomba, a l'oratori del Col·legi Major Bonaigua, de Barcelona.

S'imprimeixen moltes estampes per a la seva devoció a tot el món. Per exemple, segons les meves dades, l'any 2014 se'n van editar més de 40.000 en alemany, àrab, castellà, català, cebuà, xinès, estonià, francès, anglès, italià, japonès, lituà, neerlandès, polonès, portuguès i tagal.

5. Durant un procés de beatificació i canonització, s'interroga a molta gent. Qui ha parlat de la vida de la Montse ?, què diuen d'ella?

En el procés diocesà, que es va desenvolupar entre 1962 i 1968, es van recollir els testimonis de 27 persones, que havien tractat personalment a la Montse. El 1993, promogut pel llavors postulador de la causa, encara que no era estrictament necessari fer-ho, es van recollir més de 100 relacions testimonials que havien deixat altres persones que van conèixer a la Montse.

Penso que, tractant-se d'una noia de menys de 18 anys, la recerca de testimonis ha estat exhaustiva, bastant més completa del que és habitual. Efectivament, ens han arribat molts matisos sobre la seva vida que han contribuït a donar-nos

una imatge racional de la seva santedat.

¿Què han dit aquests testimonis? És molt difícil resumir-ho en poques línies. Em limito a reproduir algunes frases textuais, sense indicar noms:

- «Solia dir-se a si mateixa: "Sóc filla de Déu"».
- «Montse va ser una nena que creixia i es va fer dona sense problemes. [...] Era alegre, neta, bona i senzilla».
- «Vivia molt bé la cura en les coses petites: els detalls d'ordre, de mortificació, d'alegria, la preocupació pels altres, etc.»
- «Montse va trobar Jesús a la Creu; un Jesús que s'abandonava en els braços del seu Pare, dient: "a les teves mans encomano el meu Esperit". I com ella confiava en el seu

Pare Déu, i se sentia a les seves mans, estava serena, tranquil·la, feliç».

- «L'extraordinari de Montse era precisament la seva normalitat. Va saber portar la seva malaltia sense buscar cap tipus de protagonisme, sense voler ser el centre de les preocupacions dels altres».

- «El que jo vaig admirar més de la Serventa de Déu va ser la seva alegria; una alegria constant i contagiosa. De les seves visites -ja estant malalta la Serventa de Déu i sabent els qui la visitàvem que no hi havia res a fer- sortíem alegres i amb gran pau interior».

6. Perquè la Montse sigui beatificada, caldrà que la Santa Seu reconegui un miracle obtingut a través de la seva intercessió, existeix algun miracle atribuït a la Montse?

Efectivament, l'etapa successiva, prèvia a la beatificació, és la demostració de l'existència d'un miracle. El més freqüent és que aquests miracles siguin curacions per a les que la ciència no pot donar una explicació, pel tipus de malaltia o per la manera en què s'ha realitzat.

Han arribat ja notícies de molts favors i també de curacions. Com a exemple, em limito a ressenyar la següent: el 10 de març de 2003, a Barcelona, el doctor Josep O. va sortir de casa per realitzar una compra per a la seva dona. A la Rambla de Catalunya, va patir una aturada cardíaca. Dos metges que passaven per allí li van realitzar un massatge i va ser traslladat a un hospital. La seva esposa i els seus amics van encomanar la seva recuperació a la intercessió de la Montse. Josep va afirmar després: «Ningú creia que em salvaria i tots pensaven que em quedarien conseqüències cardíques

o cerebrals. Podia haver quedat paralític, cec o simplement com un vegetal». En canvi, es troba bé i fa vida normal.

No obstant això, amb la declaració de les virtuts heroiques, estic segur que moltes persones acudiran a la intercessió de la nova venerable, i s'obtindran abundants gràcies de caràcter extraordinari, que serviran sens dubte per arribar com més aviat a la seva beatificació.

7. Imagino que, encara que un procés de beatificació i canonització és llarg i requereix molta feina, vostè pensa que el procés de Montse val la pena, per què?

És clar que val la pena!, com tots els processos de canonització que es duen a terme en l'Església.

Necessitem exemples que ens ajudin a portar una existència cristiana, que ens ensenyin a avançar en la

«realitat concreta» de les nostres vides, com diu el Papa Francesc, al n. 31 del seu exhortació apostòlica *Amoris laetitia*, «perquè les exigències i crides de l'Esperit Sant ressonen també en els esdeveniments mateixos de la història».

L'exemple d'una jove atractiva, alegre, corrent, que se santifica en les seves tasques ordinàries, «normals», serà un imant que atraurà a moltes altres persones -especialment entre els joves- a prendre seriosament la fe i, per això, a trobar la felicitat.